

Vitéz Ferenc

Holló László Aktot fest

(A „fogadott onokának”, Ujváry Zoltánnak)

Elrejtettem neked egy ölelés emlékét
a galamb színű vállon. Azt szerettem volna:
szálljon hét világon át a vágjad.
Odafestettem a lány nyakára
a pillanatot, mikor magadra ismertél
a csendben, s hadra szólítottál
hajnali fűszálkatonákat.
Amikor meghallottad a fecske szavát,
s hogy az angyalok hazátlanok, tudtad,
csak a szemedben, abban a tiszta
gyémántgödörben lelhetnek otthonra
nálad, s ujjad álmodó bögyéről oda-
szállnak illó harmatként galamb
színű vállára a lánynak.

A lány nyakán az ajkad
megismerte a felejtést.
Pedig még emlékezett minden
ízére a csóknak. A titkok hús mámorát
mint szellőt hagyta rajtad,
hogy bolyongj át reggelig
ezüst szérűket és bíbor tisztásra lelj,
kóstold a kökörcsin borát,
szerelmes rigóval énekelj halált
és gyermek moccanását rejtsd
katicabogárként számócalevélbe.

És a csokorra is emlékezett, amit szedtem
helyetted, hogy a rózsák tövises
szára az emléked legyen, amikor átvágsz
a zord szirtű, óriás hegyen,
furfangos kislegényként világ végére

kergetve sárkányt, lovadon táncoltatva
azt a barna szemű paraszt-királylányt,
akinek megígérted, hogy egyszer az övé lesz
a szirmok ébredő moccanása.
S gyásza is övé lesz, amikor összenő a méhek
tánca az avarban a hóval.

A lány mellére odafestettem
a tekinteted. Hogy angyalt keres és tüzet,
parazsat védve tenyérben, álomnyi
fényben kószálva csillagok, szivárvány
szárnyú pillangók között.
A lány melle pille szikkadt
színébe öltözött, hívta a kezéd,
paráztól sebes érintésedet
billogként viselve dobogó bőrén.

S az ölet is festettem a lánynak,
pőrén, vigyázva, el ne rontsam rajta
a pillanatot, amikor egyedül maradt,
de mint méhek zümmögtek még
felé a szavak, hogy a mézért cserébe
kapja mind a hét világot, álmot
láthat túl a nagy hegyen,
s várhatja, hogy fáradt vándorok
tündére legyen; megigézhet felhőt,
virágzó cseresznyeágra s frissen
hantolt sírra nőhet rá az árnya.

Szemét takarja a lány.
Az ölelés emléke nem a galamb
színű vállon, nem a mellén
fut alá, s nem is a fedetlen szemérmén
tündöklük párafényként –
tekintetében bujkál ott a csókod.

Próbálok odafesteni szeme titkát
egy falevélre. Egy tüskére a rózsabokorban.
A csöndre, amit magával hozott

és ott hagyott a karszékre dobott
szoknya fodorban.

Egy kortynyi savanyú borban is ott
van ez a csönd.

Egy kép – két egyszerű

Holló László grafikájához

1.

Bőröd még vizes. Langyos, bodorka
szellővel törli át az alkonyat.
Tétován motoz kezed: őzikén.
Megigazítod bomlott kontyodat.

Talán a vízcseppre gondolsz. Látod,
szivárványt játszik rózsá-melleden.
Azt mondja, szép vagy, s öled sóhaját
hinti szét az este nyári kerteken.

2

Megremeg, felragyog,
testemet faggatod.
Bánatom meztelen
válladon megpihen.
Fázom is nélküled.
Lázaim szédület
szárnyain szállnak el.
Nyújtsd ide fésűmet,
hadd legyen szép neked,
s meggyvirág szirmain
bőrömet énekeld.

Festő a kertben

(Vencsellei István fotósorozatához)

Ellátok innen a világ széléig.
Ez a kertem. Ez vagyok.
Oda már csak a méheim járnak,
a madaraim, és májusban az álmok.
Ott lakik az Isten.
Onnan ragyognak rám a csillagok.

Fény, fekete fény

(Vencsellei István fotósorozatához)

Tuspálca fut a fény alatt:
fekete tinta fényt fakaszt
az ablakba csüngő égből.

Fénylik a kézben tollnyi nád,
világteremtő ujj imád
fekete szikrát a reményből.

Asszony szemében ég a tűz,
s a festő ujjá úgy betűz
vállára simuló vágyat,

mint Angelus állt az ég alatt,
s a megbocsátó indulat
feszült ünneplő homlokának.

Ezt a csokrot festeném

(Vencsellei István fotósorozatához)

Szeretnék orgonabokor lenni.
Szeretnék gyöngyvirág lenni.
Szeretnék margaréta lenni,
lilium és sárga tulipán.
Fehér rózsza, rozsmaring
a bánat ellen, rontás ellen.
Szeretnék barackvirág lenni,
szellő homlokán pihenni,
hajnalka lenni.
Bezárom szirmukba
álmainkat.

Én ezt a csokrot festeném neked:
ha el kell menni,
maradjon szobádban fényes illat.